

Finançament, segona part?

ENRIC MARÍN I OTTO

EL PUNT, divendres, 26 de setembre de 2008

S'esgota el temps de la negociació pel nou sistema de finançament i, com en una bona pel·lícula de suspens i intriga no es veu quin pot ser el desenllaç de la història. En tot cas, el guió és reiteratiu, comença a avorrir i els auguris són cada vegada més negatius. Per una banda, no sembla que el govern estatal estigui disposat –o en condicions– d'arribar a un pacte prou satisfactori. I, per altra banda, en el camp de la política catalana, la dinàmica de la divisió i el càlcul partidista sembla guanyar terreny dia a dia. El que va començar com una mediocre pel·lícula d'intriga pot acabar com una comèdia lamentable, en què l'espectacle de la gesticulació domina la trama. És sabut que una part de la política és gesticulació, certament. De fet, l'absència total de gesticulació fa que la representació política esdevingui hermèticament incomprendible. Però un excés de gesticulació la buida de significació fins a convertir-la en un espectacle patètic.

Després del desenllaç de la negociació del nou estatut, semblava que el conjunt del catalanisme polític havia entès que en temes de país, Catalunya només té oportunitats si es fa política d'estat. Política amb majúscules. Particularment, quan l'interlocutor és el govern d'Espanya. Però ara, com fa tres anys, sembla que el càlcul torna a ser tàctic. A un costat de la balança hi ha l'estabilitat del govern de Catalunya. I, a l'altra banda, la necessitat de pacte nacional. El PSC necessita un bon acord garantit per la dinàmica unitària. I també sap que una topada frontal amb el PSOE podria tenir conseqüències imprevisibles. CiU sap que un mal acord de finançament podria qüestionar la governabilitat del país.

Governi qui governi. Però també que un fracàs del procés podria significar la fi del govern d'esquerres i l'avançament d'eleccions. Finalment, la direcció d'Esquerra defensa la necessitat vital de la unitat catalanista, però el sector crític ja expressa amb vehemència la idea d'una sortida del govern si no hi ha un bon acord. La ciutadania intueix que la relació de forces no és favorable per a les lògiques aspiracions de la societat catalana. I sap que sense unitat no hi oportunitats. Però, per damunt de tot, comença a estar cansada de l'espectacle. Una segona part de l'episodi de l'Estatut amb trencament de l'acció conjunta del catalanisme polític pot acabar de sancionar el divorci entre política i societat. Ja ningú no entendria el sentit de la política entre nosaltres.